

SIENA

Az első este gyors takarítása után még napokig tisztítom, szellőztetem a szobát, mire elfogadható lesz. Lassan összeismerkedem a lakókkal is. Gaia pár évvel fiatalabb nálam, szakács Siena fő turistacsapásának egyik éttermében. A természetes lány pufók testének szinte minden centijén tetoválás. Utálja a konyhát, és a természetbe vágyik. Esténként a tizenórás műszak után hullafáradtan lerogy a szobájában, elszív egy jointot, és arról álmodik, hogy egyszer majd túravezető lesz a hegyekben. Gaiával, alkatunk, ízlésünk, érdeklődésünk és szokásaink éles kontrasztjának dacára, hamar jóban leszünk. Reggelente együtt kávézunk, és jó tippeket ad, ha városnézésre indulok. A másik lakótársam Amid, perzsa származású, de Milánó mellett született. Bár ismeri szülei nyelvét, ő már sokkal inkább bresciai, ebben a dialektusban is beszél. Ha megkérem rá, rendes, és olaszul folytatja, hogy én is értem. Csak a két hónap legvégén, a búcsúzásnál értem meg, amikor bejelöl Instagramon, hogy a nevét valójában *b*-val írják, azaz Hamid... Az olaszok fránya néma *b*-ja. Hamid jó humorú, egyáltalán nem jóképű, ám a megbízhatatlanság, lazaság és szellemesség triumvirátusa mégis vonzó valakivé teszi. Ezekben a napokban veszi át orvosi diplomáját a sienai egyetemen, sebész lesz. Nem tudom eldönteni, mernék-e a szikéje alá feküdni.

Feltérképezem a lakást, a sötét folyosóról három szoba nyílik, illetve a központi helyiség: a konyha. Szedett-vedett, akár a szobám, bútortárának minden egyes darabját más korok más helyszíneiről hordhatták össze, falain koncertplakátok és egy takarításbeosztás-féle is függ, ami, pár nap után rájövök, senkit nem izgat. Fényt csak a belső szellőzőudvarból kap az ablakon át, amelynek párkányán lakótársaim esti leeresztő csikkjei árválkodnak egy hamutálban, itt állandó a félhomály és a fűszag.

Az egész házból kedvenc helyem a terasz. Még májusban, amikor a lakáshirdetések közt böngészve megpillantottam, egyből lebilincsel. A második emeleti lakás terasza szemtelenül tágas (budapesti egyszobás albérletem kétszer is kiférne rá), a következő emelet teraszát és a kovácsoltvas korlátokat masszív, patinás kőoszlopok tartják. Raklapból tákolat kerti kanapékra lehet itt leheveredni, de akad ebédlőasztal a korlát mellett, két oszlop között függőágy ernyed békésen, a falnál kerti fapalc, elszórtan rajta néhány random tárgy. A függőágy mellett rozoga antik széken egy kaspónyi paradi-

csompalánta trónol, jól érzi magát a hőségben, hetente hoz két-három darab koktélt, minden lakónak egyet. A teraszról egy kis térre, a Piazza del Salera látni, ami, lassan aztán rájövök, egy buszvégállomás fordulója, csendesnek így semmi szín alatt nem mondható. Mindig van valami jövés-menés, kis üvöltözés vagy hangos hahotázás, ami persze nemcsak a buszra váróktól, hanem a lenti éttermekből, bárókból is felhallszik, de végül nem bánom, jólesik szemlélni a történéseket. Estefelé a levegő felszabadul az elképesztő hőnyomás alól, ami napközben a városra nehezedik. Hat óra tájban tenger felől fújó, kellemes szellő tör be a sienai dombok közé, ilyenkor kiköltözöm a kőterasra egy Peroni sörrel vagy rozé fröccsel a kezem ügyében, komótosan elszívok egy cigarettát, és csak nézem, hogyan zajlik az élet a kis téren és a buszfordulóban, ennél jobb nyári kikapcsolódás nem is kell.

Hétköznapokon bejárok az egyetemre, útközben minden reggel ugyanannál a bárnál állok meg, hogy croissant-t vegyek. Az első hét után a mogorva barista – mikorra lemeccseltem vele, amit kell – már felismer, amint meglát, készíti a süteményem a papírzacskóba. Csak abból jönnek rá, hogy nem helyi vagyok, hogy a croissant-t elvitelre kérem, és útközben eszem meg. Ilyet egy olasz nem csinál. Egy igazi olasznak mindig van annyi ideje reggel, hogy egy ültő vagy álltó helyében fogyassza el a croissant-t és a kávéját. Mivel a hatvanas férfi eleinte rosszállóan méreget, hát próbálkozom a szemben lévő cukrászda croissant-jával is, de végül visszatérek. A mogorva baristánál jobb a sütemény, és kész, így inkább kibírom a kritikus pillantást. Egy idő után aztán a mogorva barista is beletörődik, hogy én sétálva eszem a reggelimet, beletörődik, és azóta, ha meglát az ajtóban, készíti a kis zacskómat, benne a friss, puha coissant-nal (a tészta gyönyörű sárgás, nem tudom, a vajtól vagy a tojássárgájától, de hihetetlenül finom itt). Két hét után elvértve már egy-egy halvány mosolyt is kapok tőle a *buondi!* mellé.¹

A macskaköves Via Camollia után kijutok az óvárosból, és pár száz méter után egy buszmegállószzerű kis épülethez érkezem, ami egy mozgólépcsőt rejt, ez szállít le a meredek dombról az egyetem és a vasútállomás irányába. Napközben nyelvórákat hallgatok a túllégkondicionált egyetemen, itt sem tudnak többet a nyelvoktatásról, mint nálunk, állapítom meg magamban a hospitálások végén. Van egypár elég jó, jó pár közepes és néhány csapnivaló tanár a karban. Az Università per Stranierin, vagyis a külföldiek egyetemén a saját nyelvüket oktató olasztanároknál sokkal izgalmasabb a diáksereg, akik az egyetem nevének megfelelően a világ minden egyéb pont-

¹ *Buondi!* – Jó napot! – a *Buongiorno* megfelelője toszkán dialektusban.

járól érkeznek, elképesztő multikultival töltve meg az amúgy sivár épületet. A bábeli folyosókon sok a nyugat-európai, még több a kínai, de akadnak a Közel-Keletről és Dél-Amerikából, néhányan Kis-Ázsiából.

Délutánonként hosszú, jóleső sétákat teszek a városban, középkori téglafalak közt bolyongok, és csak élvezem a szabadságom. A korábbi években sokat edzettem a magánnyal, elboldogulok saját gondolataimmal és a ténynyel, hogy nincs kivel megosszam őket és ezt a sok szépséget. Azért két-három naponta mégis jólesik felhívnom Barnát. Órákon át beszélgetünk, különösebb mélységek nélkül, de megnyugtató, hogy halljuk egymás hangját. Megnyugtató neki elmesélni a napjaimat, még ha külön világaink most még távolabb kerültek is egymástól.

Imádom a teraszt, megbarátkozom a konyhával, ahogy az értelmezhetetlen alakú kis szobámmal is, elviselem a fürdőszoba plafonjának jobb sarkában éktelenkedő penészfoltot, de a csőlábú szörnyeteg ágyon nem bírom tovább a rugók éjjeli nyekergését hallgatni. A bútordarab minden atomjától iszonyodom! Két hét éjszakai feszengés után elszánom magam, és kirángatom a könnyű szerkezetű börtönágyat a tágas előszobába. Korábban már felvettem Hamidnak, hogy kicserélném az előtérben lévő, csupán pakolófelületnek használt masszív kanapéra. Akkor megígérte, majd segít bevinni a szobámba, mert rám nézett, és a fejét ingatta, *az nehéz lesz neked*. De végül a segítség pillanatában Hamid zaklatott másnapos álomban fetreng a szobájában, én pedig türelmetlen vagyok, többé nem tudok várni. Ez általában így megy: elhibázott működésmódom, hogy jó ideig csendben tűrök és tűrök, ez nem egy jófajta türelem. *A tűrés-türelem*, inkább csak nyelés és elnyomás, és amikor megtelik a tűrőtartályom, akkor cseppet sem meglepő módon kiborul, legalábbis *tűrés-türelmem* egyik pillanatról a másikra elvész, olyankor pedig úgy érzem, azonnal cselekednem kell. Olyankor nem bírok többé sem mire se várni, se buszra, se segítő kézre, se megfelelőbb alkalomra, olyankor csak egy jó alkalom létezik a halaszthatatlannak gondolt cselekvésre, a most, az azonnal, az akkor ütő perc és másodperc, az ebbenaszentpillanatban. Így aztán nem várom meg, hogy Hamid magához térjen, pedig külső szemlélő tudná, semmi nem történné, ha még egy éjszakát ezen az ágyon aludnék. De a belsőm megelégedi, kiveti magából és a szobából a borzalom ágját. Kicibálom hát, leteszem az előszobában, és nekiveselkedem az elefánt súlyú kanapénak, de tényleg iszonyatosan nehéz. Teljes testsúlyommal (ami nem túl sok) tolom, aztán húzom, vonom, ráncigálom. Ha elegendem van valamiből, ha az utolsó csepphez érek, elszántságomnak semmi nem állhat útjába, egy 80 kilós bútordarab vagy egy éles folyosókanyar sem. Nyűglődöm pár vég-

tellenek tűnő percet, de centiről centire haladok, végül magam sem tudom, hogyan, de betuszkolom a szobába. Este nyolc óra van, és 31 fok, lerogyok a lenyitható kanapéra, és elégedetten törölgetem izzadt homlokom. Most már kényelmesen, nyugodtan alhatok. Nagyokat harapok a fülledt levegőből, aztán trapéz alakú szobám csúcsába sétálok, mezítlábas talpaim ragadósan tapodnak végig a párás linóleumpadlón, kilököm a nappalra behajtott kopott zsalukat, és várnám, hogy bejöjjön az esti friss levegő, de az nem mozdul. Hát csak kihajolok, és szívom a testembe, aztán két kezemmel igyekszem beterelni a szobába – idétlen látványt nyújthatok odalentről. Nagyon nem akar jönni, a levegőnek sem tetszik a fülledt lég odabent, nem szándékozik vele keveredni.

A párkányra könyökölve pihegek, és számolgom a heteket, napokat. Néhány hét múlva érkezik látogatóba Barna, még előtte szeretnék elmenni Firenzébe. Egy hosszú hétvége elég lesz mindenre. Legkésőbb két hét múlva visszatérek oda, határozom el az ablakban. Nem érzek izgalmat, szorongást sem, csak megkönnyebbülést, hogy kivettem az ágyat az alvóteremből, és büszkeséggel vegyes megnyugvás telepszik rám. Megszerveztem az ál-Erasmust, már itt vagyok Sienában, pár kilométerre és pár hétre a céltól, szokom a várost, a környéket, és nemsokára visszatérek Firenzébe. Fogalmam sincs róla, mit tartogat a visszatérés, de tudom, valamit adni fog. Ennyire biztos még sosem voltam a bizonytalanban.